

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
משנים עשרה בעי מיפלג, בציר חדא מפלגא - חמש שקיל.											!	◊
לרבי יהודה											!	
נכנס נוטל שבע, שתים בשכר הגפת דלתות, ויוצא נוטל חמש.	דאמר: [רבי יהודה]										!	◊
מעשר בעי מיפלג, בציר חדא מפלגא - ושקיל ארבע.											!	◊
כולה רבי היא, וסבר לה כרבי יהודה.	רבי:										!	◊
ואלא מאי ארבע? הא חמש בעי למשקל											?	
לא קשיא - הא דאיכא משמר המתעכב, הא דליכא משמר המתעכב. אי איכא משמר המתעכב - משמנה בעי למפלג ושקיל ארבע. אי ליכא משמר המתעכב מעשר בעי למפלג ושקיל חמש.											!	◊
אי הכי מאי רבי אומר לעולם חמש?											?	◊
קשיא.											!	◊
מסרו לו זקנים מזקני בית דין, וקורין לפניו בסדר היום, ואומרים לו: אישי כהן גדול קרא אתה בפין, שמא שכחת או שמא לא למדת.												■
ערב יום כפורים שחרית מעמידין אותו בשער מזרח, ומעבירין לפניו פרים ואלים וכבשים כדי שיהא מכיר ורגיל בעבודה.												■
כל שבעת הימים לא היו מונעין ממנו מאכל ומשתה, ערב יום הכפורים עם חשיכה לא היו מניחין אותו לאכול הרבה, מפני שהמאכל מביא את השינה.												■
בשלמא שמא שכה - לחיי, אלא שמא לא למד - מי מוקמינן כי האי גוונא?											?	◊
(ויקרא כא) והכהן הגדול מאחיו - שיהא גדול מאחיו בכח, בנוי, בחכמה, ובעושר.	והתניא: [ת"ק]										!	◊
מנין שאם אין לו שאחיו הכהנים מגדלין אותו - תלמוד לומר והכהן הגדול מאחיו גדלהו משל אחיו.	אחרים:										!	◊
לא קשיא: כאן - במקדש ראשון, כאן - במקדש שני.	רב יוסף:										!	◊
תרכבא דינרני עיילא ליה מרתא בת בייתוס לינאי מלכא על דאוקמיה ליהושע בן גמלא בכהני רברבי.	דאמר רב אסי:										!	■
ערב יום הכפורים שחרית וכו',												■
אף השעירים.	תנא:											◊
ותנא דידן, מאי טעמא לא תנא שעירים?											?	◊
כיון דעל חטא קא אתו - חלשא דעתיה.											!	◊
אי הכי פר נמי על חטא הוא דאת?											?	
פר, כיון דעליו ועל אחיו הכהנים הוא דאתי - באחיו הכהנים אי איכא איניש דאית ביה מילתא - מידע ידע ליה, ומיהדר ליה בתשובה. בכולהו ישראל - לא ידע.											!	◊
היינו דאמרי אינשי: אי בר אחתיך דיילא הוי, חזי בשוקא, קמיה לא תחליף.	רבינא:										!	■
כל שבעת הימים לא היו מונעין וכו'.												■
מאכילין אותו סלתות וביצים כדי למססו.	תניא, רבי יהודה בן נקוסא:											■
כל שכן שאתה מביאו לידי חימום.	אמרו לו:										?	◊
אין מאכילין אותו לא אב"י	תניא, סומכוס אמר משום רבי מאיר:										◆	◊
לא אבב"י	ואמרי לה:										◆	◊
אף לא יין לבן.	ויש אומרים:										◆	◊
לא אב"י - לא אתרוג ולא ביצים ולא יין ישן.											!	■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואמרי לה לא אבב"י - לא אתרוג ולא ביצים ולא בשר שמן ולא יין ישן.												יה.
ויש אומרים: אף לא יין לבן, מפני שהיין לבן מביא את האדם לידי טומאה.												יה.
זב תולין לו במאכל, וכל מיני מאכל.	תנו רבנן:											יה.
אין מאכילין אותו לא חגב"י ולא גב"ס, ולא כל דברים המביאין לידי טומאה.	אלעזר בן פנחס אומר משום רבי יהודה בן בתירא:											יה.
לא חגב"י - לא חלב ולא גבינה ולא ביצה ולא יין												יה.
ולא גב"ס - מי גריסין של פול, ובשר שמן, ומרייס.												יה.
ולא כל דברים המביאין לידי טומאה לאתווי מאי?												יה.
לאתווי הא דתנו רבנן:												יה.
חמשה דברים מביאים את האדם לידי טומאה, ואלו הן: השום והשחלים, וחלגלוגות, והביצים, והגרגיר.	[תנו רבנן]											יה.
(מלכים ב ד) ויצא אחד אל השדה ללקט אורות												יה:
זה גרגיר.	תנא משמיה דרבי מאיר:											יה:
למה נקרא שמן אורות - שמאירות את העינים.	רבי יוחנן:											יה:
המוצא גרגיר אם יכול לאכול - אוכלו, ואם לאו - מעבירו על גבי עיניו.	רב הונא:											יה:
בגרגירא מצרנאה.	רב פפא:											יה:
אכסנאי לא יאכל ביצים, ולא יישן בטליתו של בעל הבית	רב גידל אמר רב:											יה:
רב כי מקלע לדרשיש מכריז: מאן הוא ליומא.	[רב]											יה:
כד מקלע לשכנציב מכריז: מאן הוא ליומא.	[רב נחמן]											יה:
לא ישא אדם אשה במדינה זו, וילך וישא אשה במדינה אחרת, שמא יזדווגו זה אצל זה, ונמצא אה נושא אחותו (ואב נושא בתו) וממלא כל העולם כולו ממזרות, ועל זה נאמר (ויקרא יט) ומלאה הארץ זמה	והתניא, רבי אליעזר בן יעקב:											יה:
רבנן קלא אית להו.	אמרי:											יה:
תבעוה להנשא ונתפיסה - צריכה לישב שבעה נקיים	והאמר רבא:											יה:
רבנן אודועי הוו מודעו להו, מקדם הוו מקדמי ומשדרי שלוחא.												יה:
ואי בעית אימא: יהודי הוו מיחדי להו, לפי שאינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו פת בסלו.												יה:
מסרוהו זקני בית דין לזקני כהונה והעלוהו בית אבטינס והשביעוהו, ונפטרו והלכו להם. ואמרו לו: אישי כהן גדול, אנו שלוחי בית דין ואתה שלוחנו ושליח בית דין, משביעין אנו עליך במי ששכן שמו בבית הזה שלא תשנה דבר מכל מה שאמרנו לך. הוא פורש ובוכה, והן פורשין ובוכין.												יה:
אם היה חכם - דורש, ואם לאו - תלמידי חכמים דורשים לפניו.												יה:
ואם רגיל לקרות - קורא, ואם לאו - קורין לפניו.												יה:
ובמה קורין לפניו												יה:
באיוב ובעזרא ובדברי הימים.												יה:
פעמים הרבה קרית לפניו בדניאל.	זכריה בן קבוטל:											יה:
ללמדו חפינה.	תנא:											יה:
שתי לשכות היו לו לכהן גדול, אחת לשכת פרהדרין ואחת לשכת בית אבטינס, אחת בצפון ואחת בדרום.	רב פפא:											יה:
אחת בצפון												יה:
שש לשכות היו בעזרה, שלש בצפון ושלוש בדרום.	דתנן:											יה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שבדרום: לשכת המלח, לשכת הפרוה, לשכת המדיחין.												◊
לשכת המלח - ששם היו נותנין מלח לקרבן												■
לשכת הפרוה - ששם היו מולחין עורות קדשים, ועל גגה היתה בית טבילה לכהן גדול ביום הכפורים.												■
לשכת המדיחין - שם היו מדיחין קרבי קדשים, ומשם מסיבה עולה לגג בית הפרוה.												■
שלש שבצפון: לשכת העץ, לשכת הגולה, לשכת הגזית.												■
לשכת העץ												◊
שכחתי מה היתה משמשת.	רבי אליעזר בן יעקב:											◊
לשכת כהן גדול היתה אחורי שתייהן וגג שלשתן שוה.	אבא שאול:											◊
לשכת הגולה - שם היה בור הגולה והגלגל נתון עליו ומשם מספיקין מים לכל העזרה.												■
לשכת הגזית - שם היה סנהדרין של ישראל יושבת ודנה את הכהנים, ומי שנמצא בו פסול היה לובש שחורים ומתעטף שחורים ויצא והלך לו, ושלא נמצא בו פסול - היה לובש לבנים ומתעטף לבנים ונכנס ומשמש עם אחיו הכהנים.												■
אחת בדרום												◊
שבעה שערים היו בעזרה, שלשה בצפון ושלשה בדרום ואחד במזרח.	דתנן:											◊
שבדרום: שער הדלקה, שני לו - שער הקרבן, שלישי לו שער המים.												◊
שבמזרח: שער נקור. ושתי לשכות היו שם. אחת בימינו ואחת בשמאלו. אחת לשכת פנחס המלביש, ואחת לשכת עושי חביתין.												◊
שבצפון: שער ניצוץ, בנין אכסדרה היה ועלייה בנויה לו על גביו, ושם כהנים שומרים מלמעלה ולוים מלמטה. ושלפנים הימנו החיל, שני לו שער הקרבן, שלישי לו שער בית המוקד.												◊
חמש טבילות ועשרה קדושין טובל כהן גדול ומקדש בו ביום, וכולן בקדש על גג בית הפרוה, חוץ מזו שהיתה בחול על גבי שער המים, ובצד לשכתו היתה.	ותניא:											◊
ולא ידענא אי לשכת פרהדרין בצפון ולשכת בית אבטינס בדרום, או לשכת בית אבטינס בצפון ולשכת פרהדרין בדרום. ומסתברא דלשכת פרהדרין בדרום הואי.												◊
מאי טעמא?												^
מקדים קאי ומיסך את רגליו, וטביל ואזיל לצפון וגמר חפינה, ואתי לבית המקדש ועביד עבודה כולי יומא, לבהדי פניא מדו עליה, והדר אזיל לדרום וטביל ונייה. דאי אמרת לשכת פרהדרין בצפון - מקדים קאי ומיסך רגליו ואזיל לדרום, וטביל וגמר חפינה, ואתי לבית המקדש ועביד עבודה כוליה יומא, להדי פניא מדו עליה והדר אזיל לדרום וטביל, ובעי מהדר ומיזל לצפון ומינח. ומי טרח מטרחינן ליה כולי האי?												!
אלמה לא? מטרחינן ליה טפי, דאי צדוקי הוא - ליפרוש. אי נמי - שלא תזוח דעתו עליו. דאי לא תימא הכי - נעבדינהו לתרווייהו בהדי הדדי, אי נמי - תסגי ליה בחדא.												?
ואמרו לו אישי כהן גדול וכו'												■
לימא תהוי תיובתא דרב הונא בריה דרב יהושע.												?
הני כהני - שלוחי דרחמנא נינהו. דאי אמרת שלוחי דידן נינהו - מי איכא מידי דאנן לא מצינן למעבד ושלוחי דידן מצו עבדי?	דאמר רב הונא בריה דרב יהושע:											■
הכי קאמרי ליה: משביעין אנו עליך על דעתינו ועל דעת בית דין.												!
הוא פורש ובוכה והן פורשין ובוכין וכו'.												■
הוא פורש ובוכה - שחשדוהו צדוקי												◊
והם פורשין ובוכין												◊
כל החושד בכשרים לוקה בגופו.	דאמר רבי יהושע בן לוי:											◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת-story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וכל כך למה												יט:
שלא יתקן מבחון ויכניס, כדרך שהצדוקין עושין.												יט:
מעשה בצדוקי אחד שהתקין מבחון והכניס. ביציאתו היה שמח שמחה גדולה. פגע בו אביו, אמר לו: בני, אף על פי שצדוקין אנו - מתיראין אנו מן הפרושים. אמר לו: כל ימי הייתי מצטער על המקרא הזה (ויקרא טז) כי בענן אראה על הכפרת. אמרתי, מתי יבוא לידי ואקיימנו. עכשיו שבא לידי - לא אקיימנו? אמרו: לא היו ימים מועטין עד שמת והוטל באשפה, והיו תולעין יוצאין מחוטמו.	תנו רבנן:											יט:
ביציאתו ניגף.	ויש אומרים:											יט:
כמין קול נשמע בעזרה, שבא מלאך וחבטו על פניו. ונכנסו אחיו הכהנים ומצאו ככף רגל עגל בין כתפיו, שנאמר (יחזקאל א) ורגליהם רגל ישרה וכף רגליהם ככף רגל עגל.	דתני רבי חייא:											יט:
אמר רבי זכריה בן קבוטל וכו'.												יט:
אמר רבי זכריה בן קפוטל.	מתני ליה רב חנן בר רבא לחייא בר רב קמיה דרב:											יט:
ומחוי ליה רב בדידה: קבוטל.	[רב]											יט:
ונימא ליה מימר?												יט:
קריאת שמע הוה קרי.												יט:
וכי האי גוונא מי שרי?												יט:
הקורא את שמע לא ירמוז בעיניו, ולא יקרוץ בשפתותיו, ולא יורה באצבעותיו.	והא אמר רבי יצחק בר שמואל בר מרתא:											יט:
הקורא את שמע ומרמוז בעיניו, ומקרוץ בשפתותיו, ומראה באצבעו - עליו הכתוב אומר: (ישעיהו מג) ולא אתי קראת יעקב	ותניא, רבי אלעזר חסמא:											יט:
לא קשיא: הא - בפרק ראשון, הא - בפרק שני.												יט:
(דברים ו) ודברת במ - במ ולא בתפלה, ודברת במ - במ יש לך רשות לדבר, ולא בדברים אחרים.	תנו רבנן:											יט:
ודברת במ - עשה אותן קבע, ואל תעשם עראי.	רבי אחא:											יט:
השח שיחת חולין - עובר בעשה, שנאמר ודברת במ - במ ולא בדברים אחרים	רבא:											יט:
עובר בלאו, שנאמר (קהלת א) כל הדברים יגיעים לא יוכל איש לדבר.	רב אחא בר יעקב:											יט:
בקש להתנמנם - פרחי כהונה מכין לפניו באצבע צרדא, ואומרים לו: אישי כהן גדול עמוד והפג אחת על הרצפה. ומעסיקין אותו עד שיגיע זמן השחיטה.												יט:
מאי צרדא?												יט:
צרתה דדא.	רב יהודה:											יט:
מאי היא												יט:
גודל.												יט:
מחוי רב הונא, ואזל קלא בכולי בי רב.												יט:
ואומרים לו אישי כהן גדול הפג אחת על הרצפה וכו'.												יט:
על חדת.	רב יצחק:											יט:
מאי היא?												יט:
אמרי ליה: אחוי קידה.												יט:
ומעסיקין אותו עד שיגיע זמן שחיטה												יט:
לא היו מעסיקין אותו לא בנבל ולא בכנור, אלא בפה. ומה היו אומרין (תהלים קכז) - אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו.	תנא:											יט:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מיקרי ירושלים לא היו ישנן כל הלילה, כדי שישמע כהן גדול קול הברה, ולא תהא שינה חוטפתו.											◊
	תניא, אבא שאול:											◊
	אביי ואיתימא רב נחמן בר רגובא - נהרדעא.											◊
	דאמר ליה אליהו לרב יהודה אחוה דרב סלא חסידא:											◊
	אמר ליה: [רב יהודה אחוה דרב סלא חסידא]											◊
	הקדוש ברוך הוא מאי אמר?											◊
	(בראשית ד) לפתח חטאת רבין.											◊
	ושטן מאי אמר?											◊
	שטן ביומא דכיפורי לית ליה רשותא לאסטוני.											◊
	ממאי?											◊
	השטן - בגמטריא תלת מאה ושיתין וארבעה הוי, תלת מאה ושיתין וארבעה יומי - אית ליה רשותא לאסטוני, ביומא דכיפורי - לית ליה רשותא לאסטוני.											◊
	בכל יום תורמין את המזבח בקריאת הגבר או סמוך לו, בין לפניו בין לאחריו. וביום הכפורים מחצות, וברגלים מאשמורה הראשונה. ולא - היתה קריאת הגבר מגעת עד שהיתה עזרה מלאה מישראל.											◊
	אברים שפקעו מעל גבי המזבח, קודם חצות - יחזיר ומועלין בהן, לאחר חצות - לא יחזיר ואין מועלין בהן.											◊
	מנא הני מילי?											◊
	כתוב אחד אומר (ויקרא ו) כל הלילה והקטיר, וכתוב אחד אומר כל הלילה והרים, הא כיצד? חלקו, חציו להקטיר וחציו להרים.											◊
	בכל יום תורמין את המזבח בקריאת הגבר או סמוך לו בין לפניו בין מלאחריו, וביום הכפורים מחצות, וברגלים מאשמורה הראשונה.											◊
	ואי סלקא דעתך מחצות דאורייתא היא, היכי מקדמינן?											◊
	ממשמע שנאמר כל הלילה איני יודע שהוא עד הבקר? ומה תלמוד לומר עד הבקר - תן בקר לבקר של לילה. הלכך, בכל יום תורמין את המזבח בקריאת הגבר או סמוך לו בין לפניו בין מלאחריו, סגיא. ביום הכפורים, דאיכא חולשא דכהן גדול - עבדינן מחצות. וברגלים, דנפישו ישראל ונפישו קרבנות - עבדינן מאשמורת הראשונה. כדכתבי טעמא: לא היתה קריאת הגבר מגעת עד שהיתה עזרה מלאה מישראל.											◊
	מאי קריאת הגבר?											◊
	קרא גברא											◊
	קרא תרנגולא.											◊
	רב איקלע לאתריה דרבי שילא, לא הוה אמורא למיקם עליה דרבי שילא											◊
	מאי קריאת הגבר - קרא גברא.											◊
	ולימא מר קרא תרנגולא											◊
	אבוב לחרי - זמר, לגרדאי לא מקבלוה מיניה. כי הוה קאימנא עליה דרבי חייא ומפרישנא מאי קריאת הגבר קרא גברא - ולא אמר לי ולא מידי, ואת אמרת לי: אימא קרא תרנגולא?											◊
	מר ניהו רב? נינח מר.											◊
	אמר ליה: [רבי שילא]											◊
	אמרי אינשי: אי תגרת ליה - פוץ עמריה.											◊
	מעלין בקדש ולא מורדין.											◊
	איכא דאמרי, הכי אמר ליה: [רב]											◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-!</p>
--	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר
מימרא	

		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תניא כותיה דרב, תניא כותיה דרבי שילא.												כ:
גביני כרוז מהו אומר - עמדו כהנים לעבודתכם ולוים לדוכנכם וישראל למעמדכם, והיה קולו נשמע בשלש פרסאות.	תניא כותיה דרב:											כ:
מעשה באגריפס המלך שהיה בא בדרך ושמע קולו בשלש פרסאות, וכשבא לביתו שיגר לו מתנות.												כ:
ואף על פי כן כהן גדול משובח ממנו												כ:
וכבר אמר אנא השם ונשמע קולו ביריחו.	דאמר מר:											כ:
מירושלים ליריחו עשר פרסי.	ואמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											כ:
ואף על גב דהכא איכא חולשא והכא ליכא חולשא, והכא ימא והתם ליליא.												כ:
מפני מה אין קולו של אדם נשמע ביום כדרך שנשמע בלילה - מפני גלגל חמה שמנסר ברקיע כחרש המנסר בארזים.	דאמר רבי לוי:											כ:
והאי חירגא דיומא לא שמיה, והיינו דקאמר נבוכדנצר (דניאל ד) וכל דיירי ארעא כלה חשיבין.												כ:
אלמלא גלגל חמה נשמע קול המונה של רומי, ואלמלא קול המונה של רומי נשמע קול גלגל חמה.	תנו רבנן:											כ:
שלש קולות הולכין מסוף העולם ועד סופו, ואלו הן: קול גלגל חמה, וקול המונה של רומי, וקול נשמה בשעה שיוצאה מן הגוף.	תנו רבנן: [ת"ק]											כ:
אף לידה	יש אומרים:											כ:
אף רידייא.	יש אומרים:											כ.א.
ובעו רבנן רחמי אנשמה בשעה שיוצאה מן הגוף, ובטלוה.												כ.א.
היוצא לדרך קודם קריאת הגבר - דמו בראשו.	תניא כוותיה דרבי שילא: [ת"ק]											כ.א.
עד שישנה	רבי יאשיה:											כ.א.
עד שישלש.	יש אומרים:											כ.א.
ובאיזה תרנגול אמרו - בתרנגול בינוני.												כ.א.
בשעה שישראל עולין לרגל עומדין צפופין, ומשתחויים רווחים, ונמשכין אחת עשרה אמה אחורי בית הכפורת.	אמר רב יהודה אמר רב:											כ.א.
מאי קאמר?												כ.א.
הכי קאמר: אף על פי שנמשכין אחת עשרה אמה אחורי בית הכפורת, ועומדים צפופין, כשהן משתחויין - משתחויין רווחים.												כ.א.
וזה אחד מעשרה נסים שנעשו במקדש.												כ.א.
עשרה נסים נעשו בבית המקדש: לא הפילה אשה מריח בשר הקדש, ולא הסריח בשר הקדש מעולם, ולא נראה זבוב בבית המטבחיים, ולא אירע קרי לכהן גדול ביום הכפורים, ולא נמצא פסול בעומר, ובשתי הלחם, ובלחם הפנים, עומדים צפופים ומשתחויים רווחים, ולא הזיק נחש ועקרב בירושלים מעולם, ולא אמר אדם לחברו צר לי המקום שאלין בירושלים.	דתנן:											כ.א.
פתח במקדש וסיים בירושלים?												כ.א.
איכא תרתי אחרנייתא במקדש												כ.א.
מעולם לא כבו גשמים אש של עצי המערכה, ועשן המערכה אפילו כל הרוחות שבעולם באות ומנשכות בו אין מזיזות אותו ממקומו.	דתניא:											כ.א.
ותו ליכא?												כ.א.
שברי כלי חרס נבלעין במקומן.	והתניא רב שמעיה מקלנבו:											כ.א.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מוראה ונוצה ודישון מזבח הפנימי ודישון המנורה נבלעין במקומן.	ואמר אביי:											⚡
פסולי תלתא הון, חשבינהו בחד, אפיק תרי ועייל תרי.												!
אי הכי בלועין נמי תרי הון, חשבינהו בחד - חסרו להן												⚡
איכא נמי אחריתי												!
נס גדול היה נעשה בלחם הפנים, סלוקו כסדורו, שנאמר (שמואל א' כא) לשום לחם חם ביום הלקחו.	דאמר רבי יהושע בן לוי:											!
ותו ליכא?												⚡
דבר זה מסורת בידינו מאבותינו, מקום ארון אינו מן המדה.	והאמר רבי לוי:											⚡
כרובים בנס היו עומדין	ואמר רבנאי אמר שמואל:											⚡
ניסי דבראי - קא חשיב, ניסי דגואי - לא קא חשיב.												!
אי הכי לחם הפנים נמי ניסי דגואי הוא												⚡
לחם הפנים ניסי דבראי הוא												!
מאי דכתיב (ויקרא כד) על השלחן הטהר, טהור - מכלל שהוא טמא, כלי עץ העשוי לנחת הוא, וכל כלי עץ העשוי לנחת אינו מקבל טומאה, וחוצץ בפני טומאה. אלא: מלמד שמגביהין אותו לעולי רגלים, ואומרים להם: ראו חיבתכם לפני המקום, שסילוקו כסדורו, שנאמר (שמואל א' כא) לשום לחם חום ביום הלקחו.	דאמר ריש לקיש:											!
ותו ליכא?												⚡
בשעה שבנה שלמה בית המקדש נטע בו כל מיני מגדים של זהב, והיו מוציאין פירותיהן בזמן, וכשהרוח מנשבת בהן נושרין, שנאמר (תהלים עב) ירעש כלבנון פרו. וכשנכנסו נכרים להיכל - יבש, שנאמר (נחום א) ופרח לבנון אמלל. ועתיד הקדוש ברוך הוא להחזיר, שנאמר (ישעיהו לה) פרח תפרח ותגל אף גילת ורנן כבוד הלבנון נתן לה.	והאמר רב אושעיא:											⚡
ניסי דקביעי לא קא חשיב.												!
השתא דאתית להכי - ארון וכרובים נמי ניסי דקביעי נינהו.												■
ועשן המערכה.	אמר ר:											■
ומי הוה עשן במערכה?												⚡
חמשה דברים נאמרו באש של מערכה: רבוצה כארי, וברה כחמה, ויש בה ממש, ואוכלת לחין כיבשין, ואינה מעלה עשן	והתניא:											⚡
כי קא אמרינן - בדהדיוט												!
(ויקרא א) ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח - אף על פי שאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט.	דתניא:											!
רבוצה כארי?												■
אני ראיתי, ורבוצה ככלב	והתניא, אמר רבי חנינא סגן הכהנים:											⚡
לא קשיא - כאן במקדש ראשון, כאן - במקדש שני.												!
ובמקדש שני מי הואי?												⚡
מאי דכתיב (חגי א) וארצה בו ואכבד, וקרינן ואכבדה מאי שנא דמחוסר ה"א? אלו חמשה דברים שהיו בין מקדש ראשון למקדש שני, ואלו הן: ארון וכפורת וכרובים, אש, ושכינה, ורוח הקודש, ואורים ותומים.	והאמר רב שמואל בר אינאי:											⚡
אין, מיהוה הוה, סיועי לא מסייעא.	אמרי:											!
שש אשות הן, יש אוכלת ואינה שותה, ויש שותה ואינה אוכלת, ויש אוכלת ושותה, ויש אוכלת לחין כיבשין, ויש אש דחה אש, ויש אש אוכלת אש.	תנו רבנן:											■

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יש אש אוכלת ואינה שותה - הא דידן.									■	■		א:
שותה ואינה אוכלת - דחולין.									■	■		א:
אוכלת ושותה - דאליהו, דכתיב (מלכים א' יח) ואת המים אשר בתעלה לחכה.									■	■		א:
אוכלת לחין כיבשין - דמערכה									■	■		א:
יש אש דוחה אש - דגבריא									■	■		א:
ויש אש אוכלת אש - דשכינה									■	■		א:
הושיט אצבעו ביניהם ושרפן.	דאמר מר:								■	■		א:
ועשן המערכה, אפילו כל הרוחות שבעולם אין מזיזות אותו ממקומו?									ז			א:
במוצאי יום טוב האחרון של חג הכל צופין לעשן המערכה	והאמר רבי יצחק בר אבדימי:								ז			א:
נטה כלפי צפון - עניים שמחין ובעלי בתים עצבין, מפני שגשמי שנה מרובין ופירותיהן מרקיבין.									■	ז		א:
נטה כלפי דרום - עניים עצבין ובעלי בתים שמחין, מפני שגשמי שנה מועטין ופירותיהן משתמרין.									■	ז		א:
נטה כלפי מזרח - הכל שמחין									■	ז		א:
כלפי מערב - הכל עצבין.									■	ז		א:
דאזיל ואתי כדיקלי, ואבדורי לא הוה מיבדר.												א:
כלפי מזרח הכל שמחין, כלפי מערב - הכל עצבין.	אמר מר:											א:
מזרחית - לעולם יפה	ורמינהו:									■	ז	א:
מערבית - לעולם קשה										■	ז	א:
רוח צפונית - יפה לחטין בשעה שהביאו שליש, וקשה לזיתים בזמן שהן חונטין.										■	ז	א:
רוח דרומית קשה לחטין בשעה שהביאו שליש, ויפה לזיתים בזמן שהן חונטין.										■	ז	א:
וסימנין: שלחן בצפון ומנורה בדרום, האי מרבה דידיה והאי מרבה דידיה	ואמר רב יוסף, ואיתימא מר זוטרא:									■	ז	א:
לא קשיא: הא - לן, והא - להו.											!	א:
הדרן עלך שבעת ימים.												

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

יומא-בראשונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כב
בראשונה, כל מי שרוצה לתרום את המזבח - תורם.													■
ובזמן שהן מרובין - רצין ועולין בכבש, כל הקודם את חבריו בארבע אמות - זכה.													■
ואם היו שניהן שוין - הממונה אומר להן: הצביעו.													■
ומה הן מוציאות - אחת או שתיים. ואין מוציאות אגודל במקדש.													■
מעשה שהיו שניהם שוין ורצין ועולין בכבש, ודחף אחד מהן את חבריו ונפל ונשברה רגלו.													○
וכיון שראו בית דין שבאין לידי סכנה - התקינו שלא יהו תורמין את המזבח אלא בפייס.													○
ארבע פייסות היו שם, וזה הפייס הראשון.													○
והא מעיקרא מאי טעמא לא תקינו לה רבנן פייסא?													?
מעיקרא סבור: כיון דעבודת לילה היא - לא חשיבא להו, ולא אתו. כיון דחזו דקאתו ואתו לידי סכנה - תקינו לה פייסא.													!
והרי איברים ופדרים, דעבודת לילה היא, ותקינו לה רבנן פייסא													?
סוף עבודה דיממא היא.													!
האי נמי תחלת עבודה דיממא היא													?
קידש ידיו לתרומת הדשן - למחר אין צריך לקדש, שכבר קידש מתחילת עבודה.	דאמר רבי יוחנן:												?
אימא: שכבר קידש מתחילה לעבודה.													!
מעיקרא סבור: כיון דאיכא אונס שינה - לא אתו, כיון דחזו דאתו, וקאתו נמי לידי סכנה - תקינו לה רבנן פייסא.	איכא דאמרי:												!
והרי איברים ופדרים דאיכא אונס שינה, ותקינו לה רבנן פייסא													?
שאני מיגנא ממיקם.													!
ותקנתא להך גיסא הואי? תקנתא להאי גיסא הואי													?
מי שזכה בתרומת הדשן זכה בסידור מערכה ובשני גזירי עצים	דתניא:												?
שתי תקנות הוו מעיקרא סבור לא אתו, כיון דחזו דקאתו, ואתו נמי לידי סכנה - תקינו לה פייסא, כיון דתקינו לה פייסא - לא אתו. אמרי: מי יימר דמתרמי לן? הדר תקינו להו: מי שזכה בתרומת הדשן יזכה בסידור מערכה, ובשני גזירי עצים, כי היכי דניתו וניפייסו.	רב אשי:												!
ובזמן שהן מרובין וכו'.													■
פשיטא לי, ארבע אמות דארעא לא, רצין ועולין בכבש תנן. קמייטא - נמי לא, רצין ועולין בכבש תנן, והדר כל הקודם את חבריו. דביני ביני נמי לא, דלא מסיימא מילתא. פשיטא לי דגבי מזבח תנן.	רב פפא:												■
ארבע אמות שאמרו, בהדיא אמה יסוד ואמה טובב, או דילמא בר מאמה יסוד ואמה טובב?	בעי רב פפא:												^
תיקו.													!
ואם היו שניהן שוין הממונה אומר להם הצביעו וכו'.													■
הוציאו אצבעותיכם למנין.	תנא:												○
נימנינהו לדידהן													?
מסייע ליה לרבי יצחק													!
אסור למנות את ישראל אפילו לדבר מצוה, דכתיב (שמואל א' יא) ויפקדם בבזק.	דאמר רבי יצחק:												!
ממאי דהאי בוק לישנא דמיבזק הוא? ודילמא שמא דמתא הוא, כדכתיב (שופטים א) וימצאו אדני בזק?	מתקיף לה רב אשי:												?
אלא מהכא, (שמואל א' טו) וישמע שואל את העם ויפקדם בטלאים.	[רב אשי]												!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה- !</p>
---	---

ימא-בראשונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רבי אלעזר:	כל המונה את ישראל עובר בלאו, שנאמר (הושע ב) והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד.											כב:
רב נחמן בר יצחק:	עובר בשני לאוין שנאמר לא ימד ולא יספר.											כב:
רבי שמואל בר נחמני, רבי יונתן רמי:	כתיב: והיה מספר בני ישראל כחול הים וכתוב אשר לא ימד ולא יספר											כב:
רבי אמר משום אבא יוסי בן דוסתאי:	לא קשיא: כאן - בזמן שישאל עושיין רצונו של מקום, כאן - בזמן שאין עושיין רצונו של מקום.											כב:
רב נהילאי בר אידי אמר שמואל:	לא קשיא: כאן - בידי אדם, כאן - בידי שמים.											כב:
רב נהילאי בר אידי אמר שמואל:	כיון שנתמנה אדם פרנס על הציבור - מתעשר. מעיקרא כתיב ויפקדם בכזק ולבסוף כתיב ויפקדם בטלאים.											כב:
רב הונא:	ודילמא מדידהו?											כב:
[רב מני]	אם כן מאי רבותא דמילתא?											כב:
רב הונא:	(שמואל א' טו) וירב בנחל, אמר רבי מני: על עסקי נחל. בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא לשאול (שמואל א' טו) לך והכית את עמלק, אמר: ומה נפש אחת אמרה תורה הבא עגלה ערופה, כל הנפשות הללו על אחת כמה וכמה ואם אדם חטא - בהמה מה חטאה? ואם גדולים חטאו - קטנים מה חטאו? יצאה בת קול ואמרה לו (קהלת ז) אל תהי צדיק הרבה.											כב:
רב הונא:	ובשעה שאמר לו שאול לדואג (שמואל א' כב) סב אתה ופגע בכהנים, יצאה בת קול ואמרה לו (קהלת ז) אל תרשע הרבה.											כב:
רב הונא:	כמה לא חלי ולא מרגיש גברא דמריה סייעיה: שאול באחת - ועלתה לו, דוד בשתים - ולא עלתה לו.											כב:
מעשה דאגג	שאל באחת מאי היא											כב:
והא איכא מעשה דנוב עיר הכהנים	מעשה דאגג											כב:
אמעשה דאגג כתיב (שמואל א' טו) נחמתי כי המלכתי את שאול למלך.	והא איכא מעשה דנוב עיר הכהנים											כב:
דוד בשתים, מאי נינהו	אמעשה דאגג כתיב (שמואל א' טו) נחמתי כי המלכתי את שאול למלך.											כב:
דאורייה ודהסתה.	דוד בשתים, מאי נינהו											כב:
והא איכא נמי מעשה דבת שבץ	דאורייה ודהסתה.											כב:
התם אפרעו מיניה, דכתיב (שמואל ב' יב) ואת הכבשה ישלם ארבעתים - ילד, אמנון, תמר, ואבשלום.	והא איכא נמי מעשה דבת שבץ											כב:
התם נמי אפרעו מיניה, דכתיב (שמואל ב' כד) ויתן ה' דבר בישראל מהבקר ועד עת מועד	התם אפרעו מיניה, דכתיב (שמואל ב' יב) ואת הכבשה ישלם ארבעתים - ילד, אמנון, תמר, ואבשלום.											כב:
התם לא אפרעו מגופיה.	התם נמי אפרעו מיניה, דכתיב (שמואל ב' כד) ויתן ה' דבר בישראל מהבקר ועד עת מועד											כב:
התם נמי לא אפרעו מגופיה.	התם לא אפרעו מגופיה.											כב:
לאיי, אפרעו מגופיה.	התם נמי לא אפרעו מגופיה.											כב:
ששה חדשים נצטרע דוד, ופרשו הימנו סנהדרין, ונסתלקה הימנו שכינה, דכתיב (תהלים קיט) ישובו לי יראיך וידיעי עדותיך, וכתיב (תהלים נא) השיבה לי ששון ישעך.	לאיי, אפרעו מגופיה.											כב:
והא אמר רב:	ששה חדשים נצטרע דוד, ופרשו הימנו סנהדרין, ונסתלקה הימנו שכינה, דכתיב (תהלים קיט) ישובו לי יראיך וידיעי עדותיך, וכתיב (תהלים נא) השיבה לי ששון ישעך.											כב:
כשמואל	והא אמר רב:											כב:
לא קבל דוד לשון הרע.	כשמואל											כב:
ולרב נמי	לא קבל דוד לשון הרע.											כב:
קבל דוד לשון הרע	ולרב נמי											כב:
הא איפרעו מיניה	קבל דוד לשון הרע											כב:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יומא-בראשונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
בשעה שאמר לו דוד למפיבושת (שמואל ב' יט) - אמרתי אתה וציבא תחלקו את השדה, יצאה בת קול ואמרה לו: רחבעם וירבעם יחלקו את המלכות.	דאמר רב יהודה אמר רב:											כב:
(שמואל א' יג) בן שנה שאול במלכו.												כב:
כבן שנה, שלא טעם טעם חטא.	רב הונא:											כב:
ואימא כבן שנה שמלוכלך בטיט ובצואה?	מתקיף לה רב נחמן בר יצחק:											כב:
אחויא ליה לרב נחמן סיוטא בחלמיה.												כב:
נעניתי לכם עצמות שאול בן קיש.	אמר: [רב נחמן]											כב:
הדר חזא סיוטא בחלמיה.												כב:
נעניתי לכם עצמות שאול בן קיש מלך ישראל.	אמר: [רב נחמן]											כב:
מפני מה לא נמשכה מלכות בית שאול - מפני שלא היה בו שום דופי.	רב יהודה אמר שמואל:											כב:
אין מעמידין פרנס על הציבור אלא אם כן קופה של שרצים תלויה לו מאחוריו, שאם תזוח דעתו עליו - אומרין לו: חזור לאחוריך.	דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק:											כב:
מפני מה נענש שאול - מפני שמחל על כבודו, שנאמר (שמואל א' י') ובני בליעל אמרו מה ישענו זה ויבוהו ולא הביאו לו מנחה ויהי כמחריש וכתוב (שמואל א' יא) ויעל נחש העמוני ויחן על יבש גלעד וגו'.	רב יהודה אמר רב:											כב:
כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר כנחש - אינו תלמיד חכם.	ואמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק:											כב:
והכתיב לא תקם ולא תטך												כג:
ההוא בממון הוא דכתיב.												כג:
איזו היא נקימה ואיזו היא נטירה? נקימה, אמר לו: השאילני מגלך, - אמר לו: לאו. למחר אמר לו הוא: השאילני קרדומך - אמר לו: איני משאילך, כדרך שלא השאלתני - זו היא נקימה. ואיזו היא נטירה? אמר לו: השאילני קרדומך - אמר ליה: לא. למחר אמר לו: השאילני חלוקך - אמר לו: הילך, איני כמותך, שלא השאלתני - זו היא נטירה.	דתניא:											כג:
וצערא דגופא לא?												כג:
הנעלבין ואינן עולבין, שומעין חרפתן ואינן משיבין, עושין מאהבה ושמהין ביסורין - עליהן הכתוב אומר (שופטים ה') ואהביו כצאת השמש בגברתן	והא תניא:											כג:
לעולם דנקיט ליה בליביה.												כג:
כל המעביר על מדותיו - מעבירין לו על כל פשעין	והאמר רבא:											כג:
דמפיסו ליה ומפיס.												כג: